

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Eodem Philippus Hispaniarum Princeps appellit, nuptiasque cum Maria
regina celebrat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

emittit continuo ex antro suo voces, easque tam sonoras, vt per totam viciniam audirentur. Accurrunt vndique ciues, quid sit inquirunt, mirantur, voces non mortalis hominis, sed Angeli esse aiunt. Vrbi vero ac toti regno spiritus iste miseriam, ærumnas & mala omnia comminabatur, si nuptias cum Hispano, aut communionem cum Romano Pontifice admitterent. Multa item contra sanctum sacrificium & reliquam fidem Catholicam quasi oracula fundebat. Erant ex concleijs, qui data opera se turbæ adstanti ingerebant, & huius spiritus propheticas & obscuriores sententias, ad religionis euersionem, & seditionem mouendam interpretabantur. Tandem Magistratus ad compescendam multitudinem, & iustrandum quid sit, accedit. Initio quidem fraus difficillime apparuit: sed tandem initio consilio de muro diffodiendo & vicinis parietibus, vnde voces reddi conijciebant, disturbandis, misera puella prodijt: & examinata quorum suasu & consilio hoc fecerit, confessa est statim, se à quibusdam seditiosis secularijs ad istam nequitiam inductam esse. Sanderus ait puella huic vitæ gratiam factam: at scheda quas habeo, capitis eam supplicio affectam restantur.

Stabilito quodammodo regno, regina ad Catholicam quoque religionem in integrum omnino restituendam ardentissimum adiecit. Quare promulgato Edicto omnes hæreticos, peregrinos in primis, regni finibus quam primum excedere iussit. Aiunt ad xxx. hominum millia, qui sub Henrico Eduardo irreperant, tum solum veritatis. De Petro Vermilio Martyre disceptatum fuerat in Senatu, sed itum est in eam sententiam, vt quia publica fide in Angliam venerat, cum suis in columis dimitteretur. Bucerii & Fagij cadauera exhumata & combusta sunt: Catharinæ item Martyre vxoris cadauer effossum fuit, & in sterquilinio conditum. Mirum in modum tum Anglicana florebat Ecclesia. Magna vbiq; erat eruditorum virorum copia, qui tam è suggestu populo Verbum Dei pure annunciabant, quam in scholis è pulpitu doctissime explicabant, frementibus interim hæreticis, & quorundam vitæ, licet irritò conatu, insidiantibus.

II. In his vero primis restituendæ Ecclesiæ inijs non leuiter à Clero passim in eo peccatum est, quod regina, vt dictum est facultatem exercendæ Catholicæ religionis concedente, multum ex superiori Henrici & Eduardi temporibus

schismate, canonum & regulæ Ecclesiasticæ obliuio, ad sancta altaria & sacrificia conuolabant: ex qua irreligiola negligentia factum est forte, vt Deo vindice Anglia tam cito cum pientissima Principe etiam hoc summum religionis bonum amiserit.

XVIII. Martij Elisabetha Mariæ soror, à Viato inter conscios nominata, in Turrim Londinensem inclusa est. xxv. Aprilis Ioannes Graius Suffolciji frater, capitis pœnam luit. Ceterum vt tanto melius Ecclesiæ rebus prospiceretur, Regina Papam Iulium III. vt Polus Cardinalis ad se mitteretur rogauit: quia vero Pontifex tantum virum, nondum exploratis regni rebus, periculo obijcere nollet, Franciscum Commendonum Cubicularium suum, postea Cardinalem præmisi: qui de regni statu omnia certiora referret, nec multo post Commendono Romam reuerso Polus Legatus decernitur, cum amplissima potestate Anglos ab excommunicatione absoluedi, & in Pontificis gratiam recipiendis simul etiam de pace inter Casarem & Gallia regem agendi. At Carolus Cæsar, antequam nuptiæ Mariæ cum Philippo filio omnino transactæ essent, vt Polus in Angliam ingrederetur, numquam consentire voluit: quæ tandem V. Maij Parlamenti assensu certis conditionibus conclusæ & approbatæ fuerunt, Maria regina quæ venienti marito obuiam procedere constituerat, veritate Londinenses in Elisabethæ gratiam quidquam molirentur, Londino Richemundam, atque inde Nolltochium abduci eam curauit, vbi diu illa, aula interim nuptialibus & alijs postea festiuitatibus perstreperet, captiua mansit. Inde Maria Vintonium profecta est, vt Philippum maritum ibi exciperet: qua Londino digressa, Consiliarij apud Noallium Christianissimi Regis Oratorem sese excusarunt, quod ipsum ad regales eiusmodi ceremonias non inuisarent, vt qui vererentur, ne ob honoratoris loci prerogatiuam inter ipsum & Romanorum Regis Legatum contentio oriretur. Noallius ad hæc respondit, numquam sibi auditum aut lectum, quod Romanorum reges unquam Christianissimis Regibus, quantum ad loci prerogatiuam, prelati sint: se nihilominus regina & Consiliarium voluntati hæc in re velle acquiescere.

Turbarum nouarum metus vndique tum ingrebat, frementibus plerisque, quod regina contra promissum extero Principi nupsisset, & eam

quidem, qui omnes suas cogitationes & conatus coconuerteret, ut Angliam Hispaniæ adiungeret. Nonnulli ut Philippi causam plausibiliorē facerent, Genealogiam quandam edicurarunt, in qua Philippi genus à Ioanne Duce Lancastriæ, qui Eduardi III. regis fuit filius reperiatur, & Leopardiarque Isidori Anglorum Austriacæ domus insignibus coniuncta cernebatur. Quæ tamen res suspicionem magis accendit quam minuit. Anno M. D. LIV. XVIII. Cal. Sextilis Philippus cum CXXVI. nauium classe, Iulii obriga Calætorum portu soluit, triduo, post Hamtonam appulsus, frustra mari insidiantibus Gallis. Postridie nauis ad id superbe ornata exceptus, cum præcipuis Consiliarijs & proceribus, in Belgium remissa classe, ad portum molem in terram descendit: & equo regio apparatu strato, qui ad id paratus erat, in scenso, in oppidum venit. Die sequenti post missitata utrimque munera, Princeps magna suorum & regulorū Anglorum, qui partim reginæ iussu, partim vltro salutar ipsum venerant, caterua stipatus, Vintonium ad reginam venit, in Episcopi, à quo Latina oratione ante exceptus fuerat, ædibus diuersis: ac salutar modo regina, sequenti die longum cum ea colloquium habuit: tuncque Cæsaris legati ipsius nomine regno Neapolitano cesserunt, & ius omne quod ipsi in eo competebat, in Philippum filium transtulerunt. xxv. Iulij ipso D. Jacobi festo Anno 1554 nuptiæ celebræ sunt, rebusque omnibus rite confectis, proclamationes titulorum vtriusque publice factæ sunt, Latina, Francica & Anglica lingua. Peracto sacro, inter choreas ac conuiuia ac cetera regalis lætitiæ (quæ modica tamen fuerunt) oblectamenta, dies extracta est. Inde deducente regina, Philippus Londinum honorifico ac splendido paratu ingressus est, & in primario templo D. Pauli à Londinensi Episcopo habita Latina oratione de Ecclesiæ & regni conseruandis priuilegijs, Vithaliam inde in regium palatium concessit. Non multo post Galliarum rex per Noallium regi ac reginæ gratulatus, omnem eis amicitiam & beneuolentiam pollicetur. Cardinalis quoque Polus, et si Romæ, apud Papam & apud Cæsarem & Reginam Angliæ diffamatus esset per æmulos, mense Septembris Calæto in Angliam traiecturus soluit, & tam Calæti, quam Angli tenebant, quam Grauisindæ magnifice est exceptus, oblatam ei diplomate restitutionis suæ, contra id quod dum ab Hen-

rico VIII. decretum fuerat. In de IX. Cal. Dec. Londinum ad Comiticia istuc inducta & cæpta contendis, prælata cruce Argentæ, insigni Legationis Apostolicæ. (a)

IV. Philippus ut initio statim conceptæ de se spei aliquo modo satisfaceret, ad XXI. Nouembriis eodem Anno Status regni convocari. Ad ea comiticia Polus Cardinalis venit; & expositis legationis suæ causis, omnes monet ut Deo gratias agant, qui talem ipsis Regem dederit atque Reginam. Postridie quum orationem & postulata Poli approbasset Ordines, concepta fuit petitionis formula, qua Regi ac Reginæ supplicanti, ut apud illum intercedant. Eius hæc erat sententia. *Penitere se vehementer schismaticis, quod obedientiam Apostolicæ Sedi denegarint, & quod decretis aduersus illam factis assenserint: in posterum vero se futuros in ipsius atque Regina potestate, & facturos quidquid omnino possint, ut eiusmodi leges omnes atque decreta his comitijs abrogentur. Maiorem igitur in modum orare ut interueniant, & efficiant ut censuris absoluti, in quas iuxta leges Ecclesiasticas per schisma incidant, in Ecclesia gratiam tanquam filij penitentæ recipiantur, & deinceps in Romana Sedi & Pontificum obedientia seruire Deo possint, ad ipsius nominis gloriam; & suam ipsorum salutem.*

Alterâ die quum iterum adesset Rex, Regina & Legatus, consurgit Cancellarius, & quid super Legati postularis decreuerint Ordines, clare pronunciat: deinde supplicem petitionem Ordinum scripto comprehensam & obfirmatam Regi tradit atque Reginæ. Quam illi apertam Cancellario dant ut pronuncietur. Tum ille rogat ab universo cœtu (qui totam regnum representat) num ratam habeant? Illis affirmantibus, Rex atque Regina consurgunt, eamque Legato tradunt. Is quum legisset, diploma legationis suæ vicissim exhibet, mox illud recitatur, ut ipsos absolueret potestatem ei factam à Pontifice, omnes intelligerent. Post orationem habet lingua vernacula, & quam grata sit Deo penitentia, multis exemplis ostendit; & beneficij quo ab orco ad cælum reuocarentur, magnitudinem exaggerat. Mox consurgit. Idem rex ac regina faciunt, & in genua vnâ cum toto cœtu subsidunt. *Iti tum illo Dei numen atque misericordiam implorans*

a Bxonijs Tomo 20. Annual. Anno 1555. num. 16.